Ч. 34 Четвер 13 (25) лютого 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З руху виборчого.

Кандидатами на послів до Ради державної на Буковині суть:

В пятій куриї: Сидір Винницкий, презес суду краєвого в Чернівцях, Русин. П. Винницкий ставав минувшої пятниці на зборах передвиборчих у Вижници і заявив там, що першим его обовязком буде дбати про бідний нарід, хлїборобів, малих купців, ремісників і робітників. Також сказав, що до руского клюбу не вступить, бо сего не позваляють автономічні взгляди Буковини, яко окремої провінциї. Кандидатом Волохів поступовців єсть Г. Попович. В четвертій куриї: др. В. Волян — против него в Вижници окликали кандидатуру радника В. Ясеницкого; Евдокий Гормузакі — против него самі селяни видвигнули кандидатуру дра Стоцкого на повіти Садаґура-Чернівці-Серет-Сторожинець; далї Янко Лупул.

В Чернівцях бурмістр Кохановский — контркандидатом его є адвокат др. Штравхер. В Радівцях-Сучава-Серет давнійший посол Міскольчі — против него богач жид Барбер. — З палати торговельної Тітінгер. — З більшої посілости: Стефанович і Василько, а за релігійний фонд Калїнескул або Цуркан.

П. Вінкентий Буреш, контр-кандидат дра Воляна, розкинув по цілім повіті картки з такими словами: „Я все ще не зрік ся своєї кандидатури, а зачувши, що моїм противним кандидатом є знаний, але нам зовсім незнаний др. Волян, заявляю, що радо зречу ся своєї кандидатури, коли менї хто дасть потакуючу відповідь на ті три питання: 1. Що доброго зробив др. Волян за остатних 6 лїт в Радї державній для свого повіта? 2. Чи др. Волян мав коли яку промову в справах краєвих (хиба що жадав замкненя наради)? 3. Чи др. Волян взагалї боронив інтересів Русинів, котрих заступав?

З руху виборчого в Галичинї подаємо ще отсї вісти:

З міста Львова хоче побіч других кандидувати і др. Брон. Лозиньский. В V. куриї львівскій виступають кандидатури дра медицини Вайґля, б. бурмістра Едм. Мохнацкого. Про кандидатуру дра Леваковского доси не чувати.

В Коломиї — як доносить „Gazeta Kołomyjska“ — ставить в V. куриї свою кандидатуру др. Окуневский, в IV. куриї виринає кандидатура пос. Заячківского проти дра Трильовского. З міста самого кандидує дотеперішний пос. Трахтенберґ і ще два адвокати жиди.

Др. Франко не кандидує з IV. куриї в окрузї тернопільскім, а держить ся пятої Перемишль- Самбір і т. д.

До „Kuryer Lw.“ телеґрафують під днем 22 лютого: З наказу староства увязнено вчера посла Стефана Новаковского і Сенька Вітика і відставлено до суду.

Дотеперішний посол з IV. куриї округа Львів-Городок-Яворів п. Дав. Абрагамович кандидує з більшої посілости округа львівского на місце Филипа Залєского. З IV. куриї згаданого округа намірив кандидувати п. Теоф. Меруновнч.

Кандидатура ґр. Пініньского з IV. куриї округа Тернопіль-Збараж-Скалат має бути захитана.

З міст Перемишль-Городок кандидує против дотеперішного посла дра Вітовда Левицкого властитель фабрики паперу в Черлянах Колїлер.

В Станїславові кандидатами з пятої куриї суть: др. Іван Валевский, властитель більшої посілости з Носова коло Підгаєць, котрого підпирають жиди. Пос. Богданович, також властитель більшої посілости в бучацкім повіті і складач друкарский п. Обірек з Черновець.

Події на Кретї.

О звістнім вже бомбардованю табору кретийских повстанців з кораблів держав европейских, доносять до Daily News: В суботу вислали були адмірали до грецкого полковника Вассоса ультіматум в такою заявою, що коли би грецке войско або повстанцї важили ся приступати близше під Канею, то кораблї воєнні будуть на них стріляти; коли же будуть тихо сидїти, то буде вільно довозити їм кораблями провіянту. Вассос відповів на то, що він не думає зачіпати Канею або фляґу держав, лиш буде держати ся в дефензиві, скоро его ніхто не буде зачіпати. Мимо того в недїлю розпочало ся стрілянє доокола Канеї на горбах і на всході від міста. З кораблів було повстанців дуже добре видко. Турки відповідали огнем, але там

---

3)

В замку і в підзамчи.

Оповіданє з ческого

БОЖЕНИ НЄМЦОВОЇ.

(Дальше).

— Хто собі позволить, аби єму і дїти вимавляли — таж то против Пана Бога. — Але знаєте, що я єму сказала?

— Не знаємо; — кажи що. — Ти, Доротко, маєш відвагу.

— Коли став менї о тій чистоті говорити, а я сказала єму що знала, пішов; але то видко гнївило его і він знов вернув ся, а що пропало десь куря, то він приїхав до мене: Ви знаєте, та й знаєте хто его взяв. Погадайте собі таку річ; я трохи не вчіпила его за ті его патли. Але кажу: нам до того нїчо, ми о тім не знаємо, я не гідна свого імени, як знаю, що стало ся в курятем.

— Атже вчера уварила его сторожиха — я бачила! — відозвала ся одна жінка.

— Ось маєте — але хочби єму й сказав то, він не повірить. Я сказала, що не знаю. А він тут починає клясти, що кожде з нас має по пів копы дїтий, що лише плодимо ся, а відтак не маємо чим дїтий годувати, що крадемо, а він мусить всїх нас живити. А я кажу: — і при тім Дорота випрямила ся, та взяла ся попід боки, а очи їй заіскрились — кажу: Таж Господь Бог знає, чому дає нам більше дїтий, як вам. На нас, на бідних сьвіт стоїть — і ще я єму досить наговорила, а конець був такий, що виповіла єму мешканє.

— І добре ти зробила — та й ми то незадовго зробимо. — Боже мій — і тих дїтий нам завидують. А хто працював би на них, як би нас не було?

— От — з нашої працї тучать ся. А наш чоловік нї наїсть ся, нї огріє ся, не приодїне ся — і ще такі докори слухає. Боже, коли то буде наша правда!

— Стійте, жінки, і до нас прийде царство небесне; за сиротою Бог з калитою — відозвала ся стара.

— Гей, ви там, ви забули на роботу, радурадите? Що маєте до говореня? — крикнув від воріт сторож.

— Робота готова і рада скінчена. Шкода, що ви не надійшли скорше; а то моглиб ви послухати, о чім мы радили — відрізала Дорота відкинувши на купу послїдне перевесло.

III.

Між тим як жінки оповідали собі на подвірю о Карасковій, ішла она з дїтьми дорогою на луку, відтак завернула попри паньский сад і сїла під хрестом на мураву. Войтїх вже перестав плакати і їв бараболї, що єму мати дала. Був то хороший хлопець подібний до матери. Однако на его лици не було румянця здоровля, бо стерла его люта рука нужди, а в великих синих очах не видко було також тої безжурної дитинячої веселости, житя, котра нас глядячих в очи дитини так мило діймає. Они були млаві і сумні, особливо коли дивив ся на засумоване материне лице; але в них пробивала ся велика доброта і розум, в тім віцї незвичайний. Дитина богацка довго лишає ся дитиною, она уживає щасливих хвиль хорошої молодости в радости; не знає иншої журби, хиба коли не дадуть їй якої забавки, або коли покарають ї родичі, не турбує ся нїчим хиба своєю наукою. Маленькі ті хмарки, якими затягає ся єї небо. Дитина бідна не знає таких радостий. В найперших віцї, в утлім дитиньстві дає ся їй пізнати житє в цїлій своїй наготї з усіми своїми болями і терпінями. Холодним, острим віддихом стирає з ніжного цьвіту дитячої душі ніжний пил і ярку краску, як мороз коли зварить ледве що розвитий пучок.

Войтик був ще молоденьким хлопчиком а вже мусїв бути підпорою, був єї одиноким приятелем. Ледве мав силу укроїти собі трохи хлїба — а вже мусїв помагати заробляти на него. Ще сам дитина, мусїв, коли мати могла ще працювати, заходити ся коло братчика, як стара нянька. І Войтик добре его бавив, не могучи его носити, ішов з ним перед хату на поріг, сїдав там, колисав его і приспівав як то бачив і чув у матери, так довго, аж хлопець не заспав. Колиж відтак пробудив ся, бавив ся з ним, потішав, що мати гнеть прийде, розмавляв; а хоч блїда, хора дитина нерозуміла що до неї говорить, то таки дивило ся за ним своїми очима і слухало его мови. Войтик тїшив і сам себе оповіданєм о татусю та о лїпших часах: „Любий Йосифку“ оповідав дитинї „як би тато були жили, то нераз принеслиби нам медівників, або яблок і нам було би лїпше. Хлопчику, татусьо дуже нас любили. Раз купили менї на ярмарку коня і трубку; але

незручно, що можна було зміркувати з того, що они готові уступити із своїх позиций, скоро би неприятель на них напер. Головна позиция Кретийців була на тім горбі, де перед кількома днями вивішено грецку коругов. О 5 год. по полудни дано кораблям знак, щоби стіляли і они пустили тогди може яких трийцять куль на табор повстанців, котрі зараз здоймили хоругов. Тогди і кораблям дано знак, щоби не стріляли; але повстанці вивісили тогди знову грецку хоругов а кораблі стали знов бомбардувати і стріляли через 10 мінут. Коли кораблї перестали стріляти, почали знов Турки, а тогди було видко, як повстанці забирали своїх ранених і не відстрілювали ся.

О битві під Вуколіес доносить полковник Вассос: Сімнайцять грецких вояків погибло, а один официр і 20 Кретийців єсть ранених. Форт висаджено динамітом у воздух. На вість, що турецка залога в Канеї напала на християн, вислав він християнам одну компанію охотників на поміч. В сій борбі против Кретийців брало участь крім 1500 вояків турецкої залоги, ще й 2500 музулман. Битва тревала півтора години, почім турецка залога мусіла втікати назад до міста.

В битві під фортом Агія дістала ся в грецкі руки богата добича. З грецкої сторони погибли два официри а кількох підофицирів єсть тяжко поранених. Страти Турків не звістні.

Грецка ґазета „Асті" доносить, що грецкий король сказав одному з репрезентантів держав европейских: Я звертав увагу держав европейских на Крету, але держави не зробили нічого більше, лиш завели мішану жандармерию та реформу, котра остаточно довела до теперішного конфлікту. Моя терпеливість скінчила ся і я постановив забрати Крету, бо край сей належить з душею і тілом до Греції. Моя постанова викличе може опір против себе, але я буду мати за собою всіх Гелленів. Я дав приказ свому войску заняти остров і зорґанізувати там адміністрацию. Можете се заявити своїм товаришам.

Замітно, що в Римі і Неаполи великі маси народа зробили перед тамошними консулятами велику манїфестацию в користь Крети і Греції, а така сама манїфестация відбула ся і в Парижи.

Новинки.

Львів дня 24-го лютого 1897.

— **Виділ „Шкільної помочи" в Коломиї** запрошує Вп. членів на звичайні загальні збори товариства, котрі відбудуть ся дня 7-го н. ст. марта о годині 5-ій пополудни в комнатах „Родини" зі звичайним порядком дневним. На случай недостачи вимаганого числа членів відбудуть ся того-ж дня о годині 6-тій вечером II-гі загальні збори з тим самим порядком дневним без огляду на число присутних членів.

— **Аматорске представлене в Бучачи.** Руске тов. Шкільна поміч в Бучачи давало 14 лютого на своїм аматорскім представленю оперетку Котляревского „Наталка-Полтавка". Всі артисти-аматори вивязали ся із своєї задачи дуже гарно. Гра Наталки і її сьпів припали численно зібраній публиці вельми до вподоби. Артисти збирали оплески добре заслужені.

— **Пригода на зелізници.** Знов вискочив поїзд з шин коло Матіївців під Коломиєю. Через те настали спізненя на цілім шляху Станиславів-Чернівці, а подорожні мусїли цілу ніч ждати по стациях. Поїзд, що вискочив з шин, був тяжаровий; з людий на щастє нїхто не потерпів ніякої ушкоди.

— **Від іскри льокомотиви** поїзду зелізничого на стациї в Станиславові запалила ся в пятницю рано солома в вагоні наладованім безрогами. Чотири свині погибли на місци, а 45 так попекло ся, що треба їх було дорізати. Пошкодованим єсть купець безрог Бориславский зі Снятина.

— **Нещастна пригода.** Учителем сьпіву при польскій ґімназиї в Тїшині був о. Юліян Колюбиньский, пенсионований сьвященик львівскої архиєпархії. Сими днями поховзнув ся він на улици і упав так нещасливо, що в наслідок потрясения мозку занедужав на божевільність. Недужого перевезли до заведеня для божевільних в Кульпаркові під Львовом.

— **Дїти** зі школи в Дорні, на Буковині, пішли на лід на ріку Бистрицю і при тім семилітний Семен Сергій заломив ся і пішов під лід. Трупа его ще доси не віднайдено.

— **Злочинна матїр.** Замерзлу новонароджену дитину найшли в Шишинцях на Буковині в снїгу на однім городї. Жандармерия віднайшла проступну матїр в особі 20-лїтної Марафти Івасюк і она признала ся, що повила хлопчика з однїй старій стайни без даху і там его лишила. Аж за пять недїль навідала ся до трупа і викинула его відтак на огород, де найшли его дїти. Комісия переконала ся, що хлопчик прийшов був живий на сьвіт; проступну матїр відставили до арешту в Кіцмани.

— **З Гусятиншини пишуть нам:** Іван Дубиньский, сирота, швендяв ся через 25 лїт по наймах. Не маючи служби, ходив по селі, і де трафилось ему украсти кавалок хлїба, то їв, а нї то в голодї переводив свої днї. Сеї зими служив у одного ґазди в Васильківцях. Приневолений був під шопою на морозї ночувати, з причини великого запечищеня свого тїла. Сими днями привезли его стїйкою до Шидловець і ми побачили нового Лазаря. Був ранами обложений від голови до стіп, аж лячно було на него дивитись. Завезли его до родини, але родина велїла его вкинути до ями, котра призначена на арешт, а подібна до каторги радше як до вязниці. З ями сеї переповненої мишами і всякою поганню, на другий день завезли Івана до его сестри від другої матери, себ то до Максима Демачевского. Тут однак силоміцю при двох жандармах і війтови не удалось его осадити. Усїв біднята на дворі на дровах, поскладаних біля хати, а жорстокі люди навіть ложки води слабому не подали. Був убраний лише в білій подраній сорочцї та білих полотняних штанах. Перемерзши добре, пійшов в хату Максима Демачевского, та просив, щоб ему хоть сьвященика доставили — висповідатись, бо як мав 15 лїт, тодї приступав до першої сповіди, а від тогди через 31 лїт був несповіданий. І сї остатної помочи духовної відмовили ему жерстокі люди і вигнали его на двір на заверуху. Посидївши трохи на дворі пійшов

Гонзик Голубів зіпсував менї ту трубку. Відтак, хлопчику, посадив мене татусьо на колїно і підгопував, я при тім трубів, а він сьпівав менї: Іде, іде почтиліон. Колиб татусьо жили, то ми не мешкалиби в комірнім; ах дитинко, яку хорошу комнатку ми мали — ми мешкали у Зафонків. Пожди як будеш більший, покажу тобі ті вікна. Там мали мамуня цьвіти і я там коло неї сидів як шила та виглядав вікном на двір. Ми мали також крісла, стіл і образки, а я мав мале ліжочко і перину. Тото би ти був зі мною спав, колиб ти тодї був на сьвітї. На снїданє їли ми поливку і ще дещо, а в недїлю мясо. В недїлю ходив я з мамунею і з татусем до церкви, а пополудни ходили ми до лїса, де грала музика; татусьо пили пиво, а менї купували булку. Ах, братчику, які то були часи! Але тепер не маємо нїчого!" — То були ті радістні згадки хлопцеві з его дитиньства — але й ті аж надто скоро зникли для него і він все за ними тужив!

Коли розложили ся під хрестом, положила мати Йосифка в траву, прикривши его одежиною, що мала сховану в клунку. Крім того було там ще кілька штук біля і малий деревляний коник, памятка Войтика від вітця, котру ховав для Йосифка, як виросте і буде уміти бавитись.

— Що будемо робити, дїтоньки? — питала сумно Караскова, поглядаючи на блїду дитину, над котрої головкою держав Войтїх широкий лист лопуха, аби єї заслонити від сонця. — Де дїнемо ся? Як можу надїяти ся на поміч чужих людий, коли для тих, що мене знають і для котрих я працювала, доки сил стало, зробилась тягаром?

— Цитьте, цитьте, матусю підемо до села. Знаєте, що нам радила стара Доротка, щоби ми ішли на села, що там не відмовлять нам милостинї та позволять нам виспати ся на сїнї. Пождїть, я попрошу якого селянина, щоби вас приймив до себе, а я буду за дармо гуси пасти; він то зробить, побачите і вам буде гнеть лїпше.

— Ах, сину, сину; я знаю, що на селї було би нам лїпше, колиб менї трохи Господь Бог поміг, я шила би господиням. Але вже за пізно. Як я там дійду? Не маю сили в ногах, опухлі і тяжкі.

— Підемо поволеньки, мамуню, я понесу Йосифка цїлу дорогу сам — а ви можете на мене опирати ся, мамуню.

— Ах, дитинко! — зітхнула мати і взявши голову хлопчини в руки, залила ся сльозами. І хлопцеви закрутили ся сльози в очах. Мала дитина трохи пробудила ся, а єї лице посинїле і опухле протягнуло ся як до плачу.

— Що тобі рибко? Хочеш їсти і пити? Уста тобі посїдались! Боже, а я не маю що дати! — нарікала мати і взявши студені рученята дитини в свої долонї огрівала їх своїм віддихом.

— Мамуню, я побігну до замку, може там що випрошу, то купимо Йосифкови трохи молока; почекайте тут! — По тих словах Войтїх скопив ся і хотїв іти.

— Нї, сину, не іди до замку; знаєш, що онегди вигнали тебе звідтам. Не іди там — ще будуть бити!

— Е, то був той льокай, що мене вигнав; водив там песика, а той на мене лише брехав трохи. Стара Доротка повідала, що як піду, то абим ішов до кухнї, кухар — каже — добрий і дасть, як прийде жебрак. І стара ключниця дасть кождому жебракови по крайцари. Лише не бійте ся мамуню, буду уважати, щоби мене не бачив льокай.

— Що тобі то поможе, як прийдеш до замку і схочеш дістати ся до кухнї або де инде, мусиш війти воротами; а хочби там і не було дзвірника, то суть великі пси на ланцюхах, они на кождого чужого брешуть і викликують дзвірника з хати.

— Перейдї через огород. Пліт низький, легко его перескочу, а відтак корчами якось дістану ся до кухнї.

— О, хлопче, таких доріг нїколи не шукай; іди все просто. Люди суть всюди, могли би тебе побачити, зловилиби і питали, чого тамтуди ходиш. Лише ганьби набереш ся. Стережи ся того дитино.

— Не піду, мамуню, піду просто. Дасть Бог, не спіткаю нїкого і дістану ся до кухнї — сказав хлопець і відвернувши ся від матери, пустив ся відважно до замку. Мати лишила ся коло дитини.

Сонце сильно жарило, але дитина була студена, хоч мала під собою перинку, а до того була ще завинена в материну одіж; та й дихане єї не розігріло зимних ручок дитяти. Очи глядїли на голубе небо і не обертали ся за материю, кутики уст корчили ся, цїле лице прибирало иншу подобу, а віддих ставав тяжкий. Мати глядїла на него зі страхом; атже все до неї сьміяло ся, глядило єї і любило обіймати єї шию ручкою — а нинї перший раз не дивило ся на неї. Вже від уродженя був малий Йосиф хоровитий і слабий, а тепер хоч вже мав рік, не говорив нїчого і не умів навіть сидїти. Єго тїло було марне і коли мати цїлувала ему руки і ноги, все над ним плакала і гадала собі: Було би лїпше, як би Господь Бог забрав тебе до себе; але вже в найблизшій хвили притискала его горячо до себе і була би послїдну каплю крови віддала за его здоровлє і житє. Коли побачила так цїлком змінену дитину, обхопило страшне причутє єї душу і она заломуючи руки кинула ся з голосним плачем під хрест на колїна. „Отче небесний, змилуй ся! Люди не мають милосердия, поклич нас до себе. Йосифе, проси за свою невинну дитину, за свою Катерину перед престолом Господним! — Ласки — инакше попаду в розпуку!" — плакала проймаючим голосом. Довгу хвилю так молила ся і плакала, аж вирвав ї з того голос Войтїха, що біг дорогою від замку і здалека кликав на матїр. Мати оглянула ся за дитиною, а бачучи, що замкнуло очка і тихійше віддихає, кивнула рукою на надбїгаючого хлопця, щоби був тихо.

Хлопець прибіг цїлий розрадований.

— Ма-ма-мамуню — подивіть ся, що маю! — говорив задиханий і витягаючи з однї кишенї кусень печенї, з другої крайку хлїба, булку і рештки ріжного мяса і печива, клав то всьо матери на колїна, глядячи з радости на єї здивоване лице. — Бачте, як дивуєте ся — але почекайте, ще щось; лише замкніть

в хатину Максима, у котрій они не мешкали, а в котрій перший раз напалено того дня і заткано зараз комин. Іван просидівши в ній цілу ніч, знайшов в ній свою мученичу смерть. Се такі люди в нас находять ся, що рідні брати, рідні сестри, старають ся, щоб свого брата скорше прогнати з сего сьвіта.

— **Огидне убийство.** До інститута технольоґічного в Харкові вдерли ся невідомі злочинці і замордовали в помешканю офіцияліста Хохлова трое дітий. Хохлов з жінкою були під той час на бали. Дітий страшно побито і потято сокирами. Причиною того убийства був рабунок. Злочинці забрали 160 рублів і деякі золоті річи.

— **Одинайцятьлітний убийник.** В Варшаві хлопець ремісничий, 11-літний Мошко Ліпкавер убив токарским долотом старшого челядника за то, що той робив ему докори за лиху роботу. Що то ще буде з того хлопчиска!

— **Убийство в ваґоні.** З Льондона доносять: Оногди вечером найдено в ваґоні поїзду укритого під лавкою трупа молодої 19-літної дівчини, страшно покалїченого. На стациї Ватерльо ждав один пан і той пізнав зі страхом в трупі дівчини свою суджену. Як довершено убийства, не можна цілком дійти. Поліция напружає всї сили, щоби вияснити ту загадку.

— **Знесеня кари смерти** за убийства жадає один судия в Сполучених Державах північної Америки. Натомість хоче, щоби засуджували на дожизненні тяжкі роботи, а зиск з неї обертати на удержане родини засудженого. Се — каже — і по людски і практично.

— **Сьвято дерев.** В Америцї є цікавий звичай і має він назву „сьвято дерев“. Звичай той полягає на тім, що якогось означеного дня, рік річно, кожда дитина, учащаюча до школи, має обовязок власноручно засадити мале деревце овочеве, або яке инше, котре мало би послужити до затїненя будучих плянтаций. В наслїдок того звичаю, улицї міст американьских, густо обсаджені деревами, дають мешканцям холод в лїтні горячі дни, а заразом підносять красу міста. Так отже бажає американьский горожанин кожду вільну пядь землї як найкористнїйше з'ужитковати. Кілька стіп квадратових землї посьвячує щорічно своїй дитинї на засаджене овочевого деревця, котре в часї дасть ему овочі, або на власний пожиток або на спродаж. Коби то так у нас увійшло в звичай „сьвято дерев“.

— **Траґедия в родинї.** В Тверскій ґубернії забогатів над міру торговельник деревом, селянин, Іван Круґлов. Майно его дійшло до мілїонів. Двох синів і доньку виобразовав в школах петербурских. Доньку видав за лїкаря, один з синів поселив ся яко лїкар в Москві, а старший був при батьку і провадив дальше інтерес деревом. Сей і оженив ся з інтелїґентною панянкою з Петербурга. Тількож від кількох лїт інтерес Клуґлова став під'упадати. Розписано одну лїцитацию по другій Вкінци показало ся, що пасиви перейшли активи. Сю сумну вість о конкурсї привіз Круґлови син, почім виїхав в сусїдне село, до другого свого маетку. Жінка лишила ся при батьку. По хвили, коли Круґлов почув дзвінки від'їзджаючого сина, велїв слузї покликати невістку до себе, а коли ся з'явила ся в дверех хати, старий зняв з зимною кровю стрільбу з стїни і уцїлив в невістку. На стріл збігла ся служба, а Круґлов з флеґмою сказав ті слова: „Дивіть ся, що стало ся з Олею. Она була причиною нашого нещастя, бо до нашої хлопскої хати внесла паньский звичай“. Колиж служба взялась ратувати уцїлену, старий приложив стрільбу до своеї голови і з другої цївки відобрав собі житє.

— **Ожеледь в Одесї.** По кількадневній відморози в ночи дня 10 с. м. нагле обнизила ся теплота. Всї улицї, хідники, мури, дахи в Одесї покрили ся гладкою і слизкою ледовою покривою. На улицях було так ховзко, що люди падали як мухи та ломили руки і ноги. Дроти телеґрафічні телефонїчні покрили ся грубою верствою леду, так що не могли видержати тягару і падали разом з підгнилими стовпами. В многих домах і склепах осьвітлюваних електричностию настала нагле пітьма, бо дроти, що їх лучили з центральною стациєю, попереривали ся. Ломили ся дерева при улицях, пригнїтаючи собою людий — словом мороз викликав катастрофу. Люди не сьміли цїлих три дни виходити з дому, а хто мусїв вийти, ходив майже рачки. Перерва в телєфонах і телєґрафах дала ся відчути дуже прикро, бо треба буде вести стовпи аж з Херсона, а тимчасом море замерзле. Телєґрами висилано почтою до найблизших стаций зелїзничих і аж звідтам посилано їх по дротї дальше. Страти товариства телєфонів обчисляють на 140 тисячів рублїв, а загальну страту, яку потерпіло місто і его населенє в наслїдок ожеледи, подають на суму одного мілїона рублїв.

— **Помер** у Львові др. Іван Чайковский член палати панів, презес палати адвокатів і власититель більшої посїлости, вчера рано на удар серця, в 84-тім роцї житя.

— **Конкурс.** Видїл товариства „Руска Бесїда“ у Львові розписує сим конкурс на самостійного директора народного театру „Рускої Бесїди“ у Львові. Услівя: 1) Обнятє театру у власний заряд наступає дня 1 цьвітня с. р.; 2) Зложенє відповідної кавциї; 3) Предложенє сьвідоцтв дотеперішного занятя. Поданя належить внести на письмі найдальше до 15 марта с. р. до видїлу тов. „Руска Бесїда“ у Львові, Ринок ч. 10, де також засягнути можна близших пояснень.

Від видїлу „Рускої Бесїди“ у Львові дня 17 лютого 1897.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 23 лютого: Пшениця 7·65 до 7·70 зр.; жито 5·— до 5·75; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ячмінь пашний 4·75 до 5·— овес 5·60 до 6·—; ріпак 12·— до 12·50; горох 5·— до 8·—; вика 4·25 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·75 гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 35·— до 45·—; шведска 35·— до 50·— біла 40— до 55·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·25; нова 5·— до 5·25; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Канеа 24 лютого. Вернувші з Селїно консулї кажуть, що там веде ся завзята борба міжи християнами а магометанами. Положенє магометан есть критичне. Християни позваляють жителям міста виносити ся звідтам лиш в такім случаю, коли їх будуть відводити турецкі вояки забравши з собою зброю і пакунки. До Кадано мусїли консулї їхати серед граду куль християньских мимотого, що заповіли свою подорож.

Атини 24 лютого. Анґлїйскі кораблї блькують остров Черіґо. Перед Платанїєю, де єсть головна кватира Вассоса, зробили анґлїйскі кораблї демонстрацию. — Кастеллї горить.

Атини 24 лютого. Вернувші з Селїно консулї кажуть, що нема иншої ради, лиш державы мусять взяти цїлу Крету. На повстанцях зробила велике вражінє заява консулів, що судьба Крети мимо збройного виступленя Грециї зависить лиш від держав европейских.

Атини 24 лютого. Палата послів ухвалила президентови мінїстрів вотум довіря, коли він сказав, що треба витревати дальше при акциї а не протестувати против поступованя держав европейских. — Войсковий ґубернатор в Канеї зброїть музулманів.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий**

очи, прошу вас, і не отвирайте їх, аж скажу: „Вже!“

Мати мимохіть зробила як хлопець хотів; а він сягнув рукою до кишенї, витягнув з паперця срібного двайцятака, взяв материну руку, обернув долонею до гори, а положивши на неї двайцятака, сказав тихо: „Вже!“ — Мати отворила очи, а побачивши гроші, аж крикнула: — А тобі хто то дав, хлопче? Ти ішов — Просто до воріт, мамуню, але йдучи молив ся цїлу дорогу, щоби Господь Бог позволив менї стрітити ся з добрим чоловіком. Коли я прийшов до воріт, стояв там той товстий дврник і співав собі. А я собі погадав: То добре, що співає, не буде на мене злий! Отже я прошу єго, аби мене пустив до кухнї, що хочу у пана кухаря випросити собі кусник їди. „Дорогий хлопче, там я не можу пустити нї одного жебрака, а й пан кухар ледве аби тобі що дав. Іди до двора, там скорше що дістанеш“. — А я кажу: там я недавно був, они би знов мене ганьбили, як би я знов прийшов. — Ти певне якийсь непотріб, правда? остро крикнув на мене, аж менї зробило ся прикро. Кажу єму, чий я та що ви слабі і Йосифок. Відвернув ся та приніс менї з господарства ось той кусник хлїба та намавляв, аби кождий день по него прийти — але до него до воріт! Я хотів єго просити о крейцар, щоби ви могли купити молока; але мене обхопив встид. Коли-ж я хотів відходити, прийшла від замку якась панночка. Воротар їй зараз сказав: „Не маєте, панно Кляринко, для того малого хлопця дещо їсти? І зараз їй розповідав о татусю та що добре єго знав. Панна Кляріпка питала ся мене про вас, а коли я їй всьо сказав, плакала і принесла менї то всьо і двайцятак. Тота мусить бути добра, мамуню, казала, щоби я кождий день, десь коло другої години з полудня, приходив до воріт, а тоді менї все пан Коговт — т. є. той тлустий пан — дасть нам все дещо на їду, а коли-б єго там не було, то я дізнаю ся, де глядати поживи. Ще мене погладила, а так на мене красно подивила ся, як ви. Видите, мамуню, то менї Господь дав, що я там ішов; менї вже рано немов що шептало: іди до замку.

Мати не сказала нїчого, але відложивши їду в траву, уклякла під хрест та помолила ся, а хлопець укляк коло неї.

Коли-ж подякувала Богу, що зіслав їй добродійницю, почала роздїлювати їду, але як давала найбільший і найлїпший кусник Войтїхови, не хотів на то пристати.

— Але, мамуню — говорив — таж я маю добрі зуби, дайте менї то тверде; то мягке лишіть собі, а ті солодощі і булку Йосифкови; тож то він буде дивити ся — та ще як дістане молочка, але мамуню, я перше побігну по него.

— Нї, перше попоїдж, він ще спить. Підеш по молоко до Гайкової, то близько. Она дасть тобі добру міру, то порядна жінка; кілька разів давала менї молока на кашу, але я відтак встидала ся ходити до неї, має й она досить клопотів з своїми. Попоїдж хлопче, відтак підеш, — Боже, які то добрі річи! — і мати жадно стала їсти разом з хлопцем.

Який пан з першої верстви міщаньства ішов дорогою попри них. Побачивши, що їли мясо, погадав собі: „Жебрацтво! Нарікає то, що з голоду гине, а тимчасом ось як їдять. Та що! їм найлїпше, не потребують о нїчого старати ся.

Матери і хлопцеви смакувала їда.

— Тото тим панам добре, Боже! І таку їду має той панин песик кождого дня, а може ще й лїпшу.

— Та то так, хто чого має досить, тим і помітує.

— Чомуж они не дають того радше бідним?

— Ситий голодному не вірить. Коби знали, яка біда межи людьми, то певне що дали би; але они того не знають, дитинко. Як побачиш знов ту добру панну, скажи їй, як би мала яку роботу для мене, то я радо взяла би, хоч що небудь. Бог їй то всьо нагородить — говорила мати, завязуючи решту їди до узлика, але булку положила коло дитини.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.